

njem šolskem letu dati svoje sinove v Dijaški dom v Ptuju, naj naslovijo svojo prošnjo (brez koleka) na: Ravnateljstvo Dijaškega doma v Ptuju, Minoritski trg 3. Vzdrževalnina bo znašala mesečno 450 Din za gojenca, ki se plača vsak mesec naprej. Posebni izdatki za knjige, šolske potrebščine, zdravnika itd. se poravnajo posebej. Vsak gojenec mora prinesiti s seboj potrebno obleko. Kaj vse mora imeti, se bo spretjemu prošniku naznanilo obenem z rešitvijo prošnje na priloženem »naročilu«.

Sprejem v kn.-šk. dijaško semenišče v Mariboru. V ta zavod se sprejemajo duševno in telesno zdravi ter nadarjeni sinovi krščanskih staršev iz lavantinske škofije, ki kažejo veselje do duhovniškega poklica in so dovršili kak raz-

red klasične gimnazije, kakor tudi oni, ki mislijo po prestatnem sprejemnem izpitu vstopiti v I. razred državne klasične gimnazije v Mariboru. Učenci realnih gimnazij ne morejo postati gojenci semenišča. Nekolekovane prošnje za sprejem, opremljene s potrebnimi dokumenti (rojstno-krstni list, zadnji šolski izkaz, davčno potrdilo, zdravniško spričevalo), se morajo najpozneje do 31. julija potom pristojnega župniškega urada poslati na lavantinski kn.-šk. ordinariat v Mariboru Prošnjiki, ki bodo polagali sprejemni izpit za vstop v gimnazijo v Mariboru, se naj po prestatnem izpitu predstavijo ravnateljstvu dijaškega semenišča (Koroševa ulica 12, nasproti klasične gimnazije). Vsi ostali prošniki pa naj to store v času od 27. do 31. julija t. l.

Sv. Jurij ob južni žel. Po dolgi in mučni bolezni je preminula na binkoštni ponedeljek ob pol 10. uri dopoldne posestnica Urška Voga v Kladju št. 2, v 49. letu svoje starosti. Spavaj mirno in sladko nam nepozabna Urška, ohranili Te bomo v trajnem spominu in molili za Te. Bog pa Ti naj bo dobrotljiv plačnik za vse Tvoje delo na zemlji! Žalostnemu možu in otrokom ter drugim preostalim pa izrekamo naše iskreno sočutje in sožalje!

Sovjetski zakoni.

List »R. g.« z dne 17. maja poroča po moskovskih »Izvestijah« to-le: »Mlad inženir moskovskega »Elektrokombinata« A. V. Ivanov se je poročil - deklico, kateri je bilo ime Tanja. Ko sta se vzela, je bila Tanja stara 16 let in je še hodila v šolo. Po enem letu sta dobila dete in še po enem letu sta se ločila. Ko so Ivanova vprašali po vzrokih, zakaj je zapustil mlado ženo in razdril ravno ustanovljeno družino, je odgovoril: Kaj hočem narediti? Ona mi več ne vzburja krvi.

Ivanov se je oženil drugič in sicer z delavko istega »Elektrokombinata«, po imenu Nina. Rodila mu je dete in pötlej sta se ločila. Zdaj pa je Ivanov navajal druge vzroke za ločitev zakona. Kri mu je še vzburla, a žena je bila slaba gospodinja, vse je bilo preveč kuhano ali pečeno. Pri tej plači, katero je imel, v gospodinjstvu ni mogel shajati.

Ivanov se je oženil tretjič z uradnico istega podjetja z imenom Tosja. Ta zakonska vez je pa trajala le dva meseca. Ivanov se je izrazil, da je to bilo le silno stremljenje. Ljubezen je svobodna — je govoril svoji ženi pri slovesu — ljubezen je kakor ptička. Treba ji je leteti.

Inženjer se je oženil četrtič. Novi ženil je bilo ime Lida. Bila je učiteljica in po Ivanovem besednem opredeljenju »mirna baba«. Toda eno leto je prešlo in zopet ni več držalo. Zakaj? Pokazalo se je, da je bila prvič »huda kot čaplja«, — drugič si je »vsled pranja ogradila roke« in tretjič je bila čisto navadna ženska.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Velika Nedelja. V soboto dne 6. t. m. smo ob ogromni udeležbi ljudstva izročili materi zemlji truplo pokojnega g. Antona Hrzič, po domače Boštjanovega ata, pod katerim imenom ga je poznala cela okolica. Pokojni je bil večkratni in tudi sedaj predsednik občine Velika Nedelja ter obenem tudi cerkveni ključar. Bil je globoko veren ter izredno dobrega srca, takorekoč oče siromakov. Kot župan je bil izredno prijazen do vsakogar, in ako je bilo potrebno, je znal tudi vsakega očetovsko poučiti in posvariti. Vsakemu, kateri je imel vsaj enkrat priliko ž njim občevati, se je gotovo trajno utisnil v spomin njegov prijazen in dobrodušno smehljajoč obraz. Pokojni je bil star šele komaj 61 let ter ima še živa očeta in mater od kojih je oče star 89, mati pa 86 let. Blagi Anton! Počivaj v miru, mi pa Te hočemo ohraniti v trajnem spominu, saj si nam bil v življenju take rekoč nekak svetilnik in to v verskem, kakor tudi v gospodarskem oziru. Teško prizadeti družini naše sožalje!

Makole. V nedeljo dne 24. maja smo položili k večnemu počitku posestnico Ljudmilo Tacinger, rojeno Bračič, staro 35 let. Dve leti je tr-

pela na mučni in neozdravljivi jetiki. Rajna je bila dobra žena in skrbna gospodinja; svojemu možu je morala zapustiti tri male, nepreskrbljene otročičke. Nad vse priljubljen ji je bil »Slov. gospodar«, ki ga je prav rada čitala. Na zadnji poti jo je spremljalo mnogo znancev, prijateljev in sorodnikov. G. župnik ji je pri odprtem grobu v slovo spregovoril prisrčne besede. Dobri Milki naj bo Bog milostljiv sodnik, preostalim pa naše iskreno sožalje!

Sv. Andraž v Slov. goricah. Pri nas so zapeli zvonovi in naznanili po vsej okolici tužno vest, da je od trudapolnega dela, okrepcan s tolažili sv. vere, zatisnil oči v starosti 45 let naš dober in ugleden faran in član Apostolstva mož Bezjak Anton iz Vitomarec. Bil je mnogoleten član občinskega odbora in obenem vršil težko službo mesooglednika. Pogreb, ki se je vršil ob navzočnosti vseh sorodnikov in znancev č. g. župnika, občinskega odbora, je g. župan Tomaž Toš v kratkih in resnih besedah opisal njegovo požrtovalno delo. Iskal je zdravja pri mnogih zdravnikih, a ni ga našel. Zapušča ženo in dva sinova. Dragi Anton, počivaj v miru v prerenem grobu!

»A, zdaj Ravnjaka zopet poznam. Z besedo moram nazaj. Nisi, kakor je toliko drugih dedcev, ki jih je deset za en cent — kakor ti je na primer ujec Miha: le povej mu! V tebi tiči še duh starih Ravnjakov.«

»Kar pusti take prilizavne besede; ne vžgejo me in tebi se ne podajo. Sicer pa še nisem do kraja povedal. Ciganica sme ostati pol leta na poskušnjo. Ako se do tedaj ne naredi, so tudi po šestih mesecih naše duri tako široke, da bo lahko zletela ven.«

»Prav mi je, kakor praviš. O šentkatarinjem bova dalje govorila. Da je ciganka na Ravnah v dobrem varstvu, to itak vem; zato se ti že zdaj zahvalim. Zdaj moram pa res iti. Zbogom!«

Ko je odhajala, je komaj zadržala smeh. Odhitiela je po stopnicah gor, da bi videla svojo varovanko.

Ciganka je sedela zraven svoje postelje v Kristinini kamri in se je jokala. Iznenada se je v durih prikazala Jerca. Nekaj trenutkov je strmela v dekle, potem se je oglasila:

»Vanda, zdaj te bi skoraj ne bila spoznala, tako čedno si oblečena. Lepo se ti poda... Toda ti si se jokala. Kaj ti je?«

»Nič, nič,« je ihtela ciganka; »ali ostati ne smem več v tej lepi hiši. Stara gospa in mladi gospod me

bosta nagnala. Kam naj grem? Nazaj moram v tabor in tam me bodo ubili.«

»Vanda, nikar si ne delaj skrbi in obriši si solze! Na Ravnah lahko ostaneš, dokler te je volja. Vse je v redu, gospodar mi je obljubil.«

»Gospodar? To je mladi gospod, kajne? Oh, tega se bojim, ta tako grozno gleda!«

»To je bilo le v začetku, ko ni vedel, kako je s teboj. Dober človek je in skrbel bo zate kakor za druge posle. Mati, Nana, ta šele je dobra duša! Če boš lepo okoli nje, ti bo kakor prava mati.«

Zopet so se odprla vrata in prisopla je Kristina.

»Vanda, Vanda!« je zaklicala, »zdaj je vse prav. Srečna si, ni ti treba od hiše. Skupaj ostaneva za zmerom in skrbela bom zate, kakor da si mi sestra.«

»Da, da, Kristina je pridna, nje se drži!« je potrdila Jerca; »zdaj pa poslušaj, Vanda, kaj ti rečem. Pametna bodi in ne delaj neumnosti! Lagati se ne smeš, vzeti ne smeš ničesar, ampak zmeraj prositi, če bi kaj rada. Pri delu bodi marljiva, na besedo ubogaj in nikoli ne godrnjaj!«

»Tudi, če me bodo topli, ne bom rekla ničesar,« je odvrnila ciganka.

»Vanda, tepsti te nihče ne sme, to ne sme biti,« je vzkliknila Kristina.

(Dalje sledi.)

Oster nastop Italijanov proti plenilec v Addis Abebi.

Po odhodu neguša iz Addis Abebe je pričela splošna plenitev in opustošenje mesta. Italijani so aretirali v abesinski prestolici krog 1500 domačinov. Vsi so bili radi p'nitve in ker niso hoteli izročiti orožja, ustreljeni v skupinah po 40 do 50 naenkrat v štirih skladiščih, ki se nahajajo krog kolodvora.

Novo italij. letališče in odkritje negušovega žitnega skladišča.

V Debrí Markosu so pričeli graditi veliko letališče, na katerem bodo lahko pristajala tudi težka letala. V bližini Debre Brethana je oddelek askarov odkril skrivno skladišče neguševe vojske in v njem 30 t živil,

Zopet je sledila razporoka in Ivanov se je oženil petič. Ta akon se nahaja sedaj v stadiju spoznavanja, a kakšen bo konec po zgledu prvih štirih, ni težko povedati.

V teku nekoliko let je torej imel Ivanov pet žen in dva zapuščena otroka. Verjetno je to edinstven slučaj v svojem načinu! Prva žena Ivanova, Tanja, se je čez nekaj mesecev zopet omožila, a po enem letu se je razdružila tudi z drugim možem, imajoč v perspektivi tretjega. Druga, Nina, ko ji je povedal, da se loči od nje, je odgovorila, da je takih moških kot je on dosti, bo živela brez njega. Tretja, Tosja, pojasnjuje sedaj, da so jo očarale lepe Ivanove brke, sicer je bila pa znana ž njim le en dan pred poroko.

Drug slučaj! Aspirant Gorkovskega pedagogičnega zavoda V. M. Nikitin, naha-

jajoč se na dopustu enega iz kolhozov Okulovskega kraja, se je seznanil z deklico po imenu Panja. Zjutraj sta se srečala, zvečer skleneta zakonsko zvezo, torej ni bilo ne deset, ne pet dni, marveč samo deset ur znanja med njima. Panja je kmalu postala mati, no zdaj je pa prišlo na dan, da je Nikitin že oženjen. Odšel je k svoji družini. Panja ne more biti pri njem. Naznanila je celo zadevo sodišču, a tam ni znala povedati, kje živi, s čim se peča in koliko je star. Sovjetski list pristavlja k temu: »Kakšno je to odnošenje k zakonu, k družini in k človeškim čustvom?«

Taka poročila prinašajo moskovska »Izvestja«. Emigrantski ruski listi jih ponatiskujejo. Žalostno že mora biti v resnici, ker se sovjetski list zgraža nad sovjetskimi zakoni!

Sele pri Slovenjgradu. Prejšnji teden se je poročil Vrtič Maks, posestniški sin, po domače Karnar, s Štefko Strmčnik, hčerko uglednega kmeta v št. Martinu na Brdih. Želimo obilo sreče! — Našemu lovcu se je posrečilo, da je vlovil žive kune, in sicer dve mladi in eno staro. Kdor bi se zanimal za takšno žival, naj se obrne na selske love.

Marenberg. Tukajšnji organist in cerkovnik g. Fran: Raismán se je pred kratkim preselil odtod k Mariji Snežni in je tako pri nas mesto organista spet izpraznjeno.

Studenci pri Mariboru. (Tatvina vrtnic.) Nedavno je opazil neki gojitelj vrtnic v Studencih, da nekdo ponoči razdira kar plot in kraje vrtnic. Zrtvovali so se možje in čuvali ponoči preteklo soboto. Po 10. uri se je zasliskalo pri bližnji goštilni veselo pomenkovanje, da se bo jutri, to je na binkoštno nedeljo, dal napraviti dober »kšeft« z lepimi vrtnicami. Ko so lučke ugasnile v okolici, je prihitela trojica paglavcev, ki so takoj začeli razdirati plot kot že zreli vlomilci, da bi se polastili cvetočih vrtnic. A pojavili so se čuvaj, tatinska mladež pa razkropila na vse strani. In pošel se je lov za glavnim krivcem, oziroma voditeljem teh mladih tatov, ki se je zatekel na dvorišče bližnje gostilne ter se tam skrival po kotih. Naenkrat pa ga je trdo prijel moška roka in je odjeknilo: »Zdaj pa te imam!« Nepridiprav se je sicer vrgel na tla, a mu ni nič pomagalo. Krepke roke so ga prijele pri glavi in nogah in odvedle na kraj tatinskega poskusa, kjer se mu je izpraševala vest in so se dognala imena njegovih pomagačev. Ta žalostni slučaj posveti v pravstveno izprijetost teh mladičev in neverjetno brezbriznost staršev, ki dopusté, da se otrok potepa ponoči in počenja, kar hoče.

Fram. O binkošti smo obhajali tridnevno v čast presv. Srcu Jezusovemu. Dvakrat na dan nas je preč. g. pater Gabriel Planinšek vodil k prestolu božje ljubezni in milosti. Radi smo poslušali blagega gospoda in smo mu hvaležni za prelepe govore, pri sklepu pa prostorna cerkev skoro ni mogla sprejeti vseh poslušalcev. Vsa župnija se je posvetila božjemu Srcu, na kar se je razvila veličastna procesija, v kateri so fantje nosili nov blagoslovljen kip presv. Srca v novo Matekovo kapelo. Veličasten kip z dvema angeloma je umetniško delo kiparja g. I. Sojča v Mariboru, vsa dela pri kapeli z malim zvonikom pa je vodil skoro ve-

dno sam g. Lešnik ter dal vanj napejati tudi električno razsvetljavo; slikal je kapelo gosp. Fras. V času, ki skoro ne pozna več idealov in žrtv, ko svet išče le svoje koristi in malovredno uživanje, je g. Ferdinand Lešnik s svojo enako dobrotljivo gospo Antonijo neverjetno veliko žrtvoval za umetnino trajne vrednosti, za to, kar je res lepo in plemenito; oba sta pripravila božjemu Prijatelju krasno svetišče, si zagotovila po smrti njegovo plačilo, na zemlji pa trajen in nad vse časten spomin!

Jarenina. V nedeljo dne 14. t. m. se vrši v Jarenini ustanovni občni zbor Kmečke zveze za župnijo Jarenina. Kakor si drugi stanovni potom svojih organizacij izvojujejo svoje pravice, tako si bo tudi kmet potom svoje stanovske organizacije moral priboriti svojemu stanu primerno in človeka dostojno eksistenco. Vedite,

PRI LJUDEH VIŠOKE STAROSTI, KI TRPE NA NEREDNEM IZTREBLJANJU, nudi čisto naravna

FRANZ-JOSEFOVA

grenčica, užita redno 3—4 žlice dnevno skozi 8 dni, zaželjeno izčiščenje in s tem trajno olajšanje. Zahtevajte povsod

FRANZ-JOSEFOVO

vodo!

Ogl. reg. S. br. 30.474/35

kmetje, da le v močni stanovski organizaciji, v samopomoči je naša rešitev. Zato naj si kmet, ki želi, da se današnji gospodarski položaj zboljša, pristopi k Kmečki zvezi! Pristopijo pa naj seveda tudi kmečki delavci in viničarji, ki po značaju svojega dela pripadajo k kmečkemu stanu. Posebej so pa še vabljeni naši kmečki fantje, od katerih je predvsem odvisno, kakšna bo bodočnost našega kmečkega stanu!

Ormož. Ustanovni občni zbor Kmečke zveze za župnijo Ormož se bo vršil v nedeljo dne 14. t. m., ob 8. uri zjutraj, v dvorani Kletarske gostilne v Ormožu. O potrebi in namenu stanovske kmečke organizacije bo govorilo več govornikov ter se bo izvolil odbor, ki bo vodil nadaljnje delo krajevne organizacije ormoške za koristi in pravice kmečkega stanu. Kmetje in kmečki ljudje, edino potom svoje stanovske organizacije Kmečke zveze boste uspešno branili in zastopali svoje koristi v splošnem državnem občestvu, zato vsi na ustanovni občni zbor naše Kmečke zveze!

Majšperg-Medvece. Ni ga človeka, posebno v današnjih časih, da bi ne imel polno rok dela in skrbi za življenjski obstanek. Toda vse delo zaostaja radi pogostega dežja, zraven tega pa

še nebodijhtreba vremenske nesreče. Tako je dne 28. maja bila strašna nevihta z deževjem. Grmelo in bliskalo je, da je bilo kar groza človeka. Okoli pol štirih popoldan je strašno zagrmelo in strela je udarila v s slamo krito poslopje posestnika Horvata, ki je bilo hipoma v plamenih. Domači so mislili, da je udarilo pri Lampretu ter niso slutili, da gori streha nad njimi; šele ko so opazili val dima, kateri se je kotilil mimo oken stanovanjske hiše, so prestrašeni stekli na plan, da rešijo iz gorečih plamenov sebe in živino. Posestnik Horvat je planil, ko je videl celo poslopje v plamenih, hitro v hlev, že močno napolnjen z dimom. Z mukami se mu je posrečilo, da je rešil živino in sebe. Nato so prihitei sosedje in drugi ljudje reševati, karkoli se je dalo. Ker je bila tudi stanovanjska hiša lesena, je pogorelo vse do tal. Škoda se cení do 30.000 Din. Ker nikdo ne zna, kedaj ga lahko doleti slična nesreča, odprite vaša srca in pomagajte ubogemu v nesreči, ker je v resnici zelo pomoči potreben. Ne zapirajte pred njim vrata, ker — njegova mu je uničil požar!

Gornja Ponikva. Prostovoljna gasilska četa na Gornji Ponikvi bo vprizorila v nedeljo dne 14. junija, popoldne po večernicah, v župnijski uti dramo iz svetovne vojne v šestih dejanjih: »A njega ni.« Pretresljiva vsebina bo marsikoga ganila do solz, nekdanjim borcem iz svetovne vojne pa bo osvežila spomin na one strašne dni, ko so na bojnih poljanah izkrvaveli najboljši sinovi našega naroda. V igro so vpletene mnoge narodne pesmi. K obilni udeležbi najljudneje vabi odbor:

Zdole. (50letni jubilej srečnega, lepega ter vzornega zakona.) Tam doli v Posavju, v sredi lepih vinogradov, na lepih Zdolah, bosta junija stopila pred božji oltar zakonca Janez in Marija Zorko in se v krogu svoje družine zahvalila Vsemogočnemu za varstvo božje in za vse prejete dobrote, ki sta jih prejela v teku 50 let skupnega življenja. Janez Zorko se je rodil 24. aprila 1861 na Raztezu pri Rajhenburgu kot sin posestnika in krojača. Ze v zgodnji mladosti se je izučil krojaške obrti pri svojem očetu, pozneje bil kot samostojen mojster v Zagorju ob Savi, Raztezu, Artičah in Zdolah. Leta 1886 si je izbral za življenjsko družico Marijo, rojeno Lampranger v Pesjem pri Vidmu leta 1866. V dobi izvrševanja svojega poklica je oprostil 26 vajencev, med temi 3 sinove. V lepem in srečnem zakonu se njima je rodilo 10 otrok, od katerih živi še pet in sicer dva, Joža in Janko, kot samostojna krojača v Zagrebu, starejši sin Miha je krojač v Franciji, ena hčerka je poročena v Zagorju ob Savi, ena pa v Inomostu. Življenje jima ni bilo z rožicami postlano. Borba za obstanek, številna družina, dolgotrajna bolezen žene, katero je sam ozdravil s kopeli po Kneipovi metodi, ko so bila vsa druga zdravila brezuspešna. Toda ona je vedno »aupala v božjo pomoč, vse križe in težave je voljno in mirno prenašala. On in njegova žena sta bila verna in vzorna katoličana in sta v tem duhu vzgojila tudi svojo družino. Je tudi zvest naročnik »Slovenskega gospodarja« skozi 40 let. Zdoiani in vsi njegovi prijatelji njima k temu jubileju prav iskreno čestitamo in ključemo še na mnoga leta in prosimo Vsemogočnega, da dá nam in naši lepi slovenski zemlji še mnogo tako lepih in tako vzornih zakonov!

„Slov. Gospodar“ stane:

celoletno Din 32.—

polletno Din 16.—

četrtletno Din 9.—